

ни гладъкъ ни равенъ, но сравнително бѣше по добъръ отъ току що изминатий.

Настана нощта, и нощъ, тъмна като рогъ. Завалѣ снѣгъ, задуха вѣтръ и се вдигна една страшна виелица, отъ която не само на около, но и прѣдъ краката ни нищо се не видѣше. Криволимъ по една козя пѣтека, по нейдѣ изровена отъ поройнитѣ дъждове, а сега прегълнена съ снѣгъ и току потѣвахме и падахме. По нѣйдѣ тая пѣтека минава прѣзъ съвсѣмъ голи камъни.

Бѣше вече късно—около 10 часа, когато дружината се спрѣ. Оказа се, че тамъ напѣрѣдъ имало нѣкаква скала, прѣзъ която спущали планинската батарея. Значеше това, че ще нощуваме, или по добръ да кажа, че ще чакаме тукъ до разсъмнувание. Дружинитѣ се спрѣха по самия пѣтъ, въ такъвъ редъ, както вървяха. Опълченцитѣ на бързо насѣкоха дърва и скоро се образува една дълга огненна верига, около която тѣ и налѣгаха да спѣтъ, безъ, обаче, да се бѣха взели, каквито и да би биле, прѣдпазителни мѣрки. Само въ 3-я дружина при знамето неподвижно стоеше часовой, който се смѣняваше на всѣки половина часъ.

Азъ полюбопитствувахъ да видя спущанието на планинската батарея прѣзъ отвѣсната скала, още повече, че не бѣше до тамъ и далеко—чуваха се виковетѣ при спущанието на орѣдията. Азъ се приближихъ.

— Полегкичка, полегкичка! На дѣсно..., още малко, тѣй. стой, стой! зачухъ команда.

Като наближихъ още при скалата, видѣхъ конѣ и горскитѣ орѣдия, около които горѣха огнесте.

— Кѣдѣ е спуска юнаци? попитахъ азъ войницитѣ, седѣвши при огъня. Единъ отъ тѣхъ се вдигна отъ мѣстото и надникна да ми види погонитѣ.

— Ей тамъ, ваше благородие, се обади войника, като указа съ рѣка. Заповѣдайте азъ ще ви покажа. Но нищо се не види: тъмно. Осторожно, осторожно, ваше благородие, тукъ е урвата.

И наистина въ 3—4 крачки напѣрѣдъ бѣше урвата, долу въ която говоряха войницитѣ и тегляха едвѣмъ що спуснатото орѣдие. Тамъ же по нататѣкъ